

— Onemel bo salon — sit konvencionalne laži, sit zime, v katero ga kuje fraza hinavka — brez krvi in brez srca — in bo objel te hčerke trenutka ter jih pritisnil na grudi, da si ogreje z iskrenim ognjem pusto življenje. — Z žuljavo roko bo segel po njih v večernem mraku trudni delavec, da mu obrišejo potne srage v boju za obstanek, in ob pozni uri, v tihi sobi, med gromadami knjig jim bo govoril učenjak: Pridite hčerke mojega srca — pridite, pozdravljene!

Z vseh teh src se bo valila teža trenutka. Vsa srca jih bodo poznala po duhu in krvi, kakor bi bile zajete pesmi iz oceana njih lastnih duš. Ves narod bo vzljubil te hčerke trenutka — kakor lastne otroke — porojene brez bolečin — od tisočerih src, ki verujejo eno vero, gojé toisto upanje in goré v eni edini ljubezni. In tako bodo živela vsa ta pestra čustva, vse te luči trenutka, vse te solze bolečin — veliko večnost, ker jim boš oče ti, v trpljenju pesnikovega poklica ti — samotni popotnik . . .

V TIVOLSKEM PARKU V LJUBLJANI

Na pevčevem čelu je zagorel poljub poslavlja-
joče se Vile — v njegovih očeh je trepetala rosa
— razprostrl je roke nad dolino in govoril moto
celega življenja vesoljnemu narodu:

Pod tabo pekel in nebo nad teboj,
a zemlja visi med obema,
in gori in doli zajema
ti v kupo življenja kipeči napoj:
Zdaj boli pekla, zdaj veselje neba
pogosto vse vmes . . .

In zopet:

Kdor je možak,
strupene se kupe ne brani,
sladke se nikdar ne opijani —
no vedno ostane enak
in vedno ohrani
si pokoj sladak.

* * *

Tonili so dnevi, ginila leta . . .

Pomladni duh je poklical popotnika na goro.
— Trudna je njegova hoja, sklonjena glava.

Pod oljko sede, pod staro znanko.
Krog njega šepet v naravi. Vse vse klije,
vse se prenavlja, vse se presnavlja. Pomlad!

Zlato solnce, glej, prigreje,
odpre sneženi se zapah;
in solnčec stotisoč prismeje
se tam, kjer mrl je solnčni prah . . .

Vzdih veselega rojstva se zgane po
dobravah, iz prvih kelihov, ki so se od-
prli solncu, zadehti radostno upanje. Smrtni
prt, ki je ogrinjal v zimi naravo, je snet,
iz smrti vstaja življenje, iz trohnobe po-
ganjajo rože.

Trudni potnik vrh gore vztrepeti,
duša razpne peroti, preroške oči se za-
maknejo v vesoljstvo, srce kopni sladke
groze, ko čuti pod sabo, krog sebe živ-
ljenje — vstajenje od mrtvih. Njegov duh
začuti tisto stvarjenja grozopolno silo, ki
iz istega perišča zemlje pozove stotero
raznobarvnih cvetov, lepših kakor prejšnje
leto, lepših iz grobov, kamor so padli
jeseni njih očetje. Njegova duša vztrepeti
pred tisto božjo silo, ki odbije jelenu na
jesen ponos njegove glave, da ga venča
pomladi s silnejšo krono rogovja, tisto
silo, ki hoče, da zajema drobna travca in
stoletni hrast svoje življenje iz trohnobe
— iz smrti.

Nenadoma pa spreleti potnika groza.
Pogled obstmi, uprt na pokopališče v tihi
dolini. V njegov obraz zaveje iz žehteče
pomladne grude dih trohnobe:

Prah bodeš tudi ti!